

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **Argentinská 38, s r.o.**, IČ: 26203332, se sídlem Praha 3, Přemyslovská 2845/43, zast. JUDr. Tomášem Kaiserem, advokátem se sídlem Havlíčkova 15, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj** se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.12.2009, č.j. 33113/2009-83/2450,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 21.12.2009, č.j. 33113/2009-83/2450 a usnesení Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního, ze dne 10.8.2009, č.j. S-MHMP 553428/2009/OST/No, MHMP 644416/2009, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.760,-Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Tomáše Kaisera, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou Městskému soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 21.12.2009, č.j. 33113/2009-83/2450, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení Magistrátu hl.m. Prahy ze dne 10.8.2009, č.j. S-MHMP 553428/2009/OST/No, MHMP 644416/2009. Tímto usnesením Magistrát hl.m. Prahy (dále jen „Magistrát“) postupem podle ust. § 156 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen „správní řád“) za přiměřeného použití ustanovení o přezkumném řízení zrušil, a to s účinky ke dni 30.9.2008, územní souhlas vydaný podle § 96 zákona č. 183/2006 Sb., v platném znění (dále jen „stavební zákon“) Úřadem městské části Praha 7, odborem výstavby a územního rozhodování (dále jen „stavební úřad“) dne 30.9.2008 pod č.j. 013401/08/3139-ob.99/ŠÍ, se záměrem ohlášeným žalobcem na umístění „světelného reklamního zařízení–obrazovka LED technologie o reklamní ploše 16m x 6m na terase administrativní budovy Argentinská 38, Praha 7, na pozemku parc.č. 602 v k.ú. Holešovice“.

Žalobce (bod I) shrnuje dosavadní průběh řízení předcházející vydání žalobou napadeného rozhodnutí, který odpovídá předně uvedenému postupu (podrobně jej soud uvádí níže), a namítá (bod II), že rozhodnutí žalovaného napadené žalobou je nicotné a s odkazem na ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. a § 77 odst. 2 správního řádu navrhuje, aby byla jeho nicotnost vyslovena (§ 76 s.ř.s.). Má za to, že i poučení v usnesení Magistrátu ze dne 10.8.2009 o přípustnosti opravného prostředku bylo nesprávné, neboť toto usnesení bylo ve skutečnosti meritorním rozhodnutím o odvolání p. K. proti územnímu souhlasu, který je dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 92/2008-76 ze dne 22.1.2009 rozhodnutím. Žalobce proto dovozuje, že rozhodnutí Magistrátu ze dne 10.8.2009 je v materiálním smyslu vlastně rozhodnutím o tomto odvolání a tedy rozhodnutím druhého stupně, proti němuž už nebylo možné podat odvolání, a proto (bod III) je rozhodnutí žalovaného nicotné, neboť došlo k vydání rozhodnutí ve věci již pravomocně rozhodnuté a je zde dán důvod nicotnosti dle § 77 odst. 2 správního řádu. Jde o důvod nicotnosti, o níž může rozhodnout soud.

V bodě IV. žaloby, pokud by soud neshledal nicotnost, namítá žalobce nezákonnost rozhodnutí žalovaného s tím, že řízení bylo zatíženo zásadními vadami řízení ve smyslu ust. § 76 s.ř.s., protože zvoleným postupem Magistrátu a žalovaného podle § 156 správního řádu za použití ust. § 94 správního řádu (zkráceného řízení) bylo zasaženo jeho právo, které vydáním územního souhlasu nabyl v dobré víře a Magistrát usnesením o zrušení tohoto územního souhlasu do tohoto práva zasáhl. Došlo tak k porušení ust. § 2, § 3, § 89 odst. 2, § 94 odst. 4 a 5 správního řádu, neboť správní orgány se vůbec nezabývaly porovnáním újmy v právech žalobce s újmou jiných účastníků, či dopadem do veřejného zájmu. Toto porovnání nemohly kvalifikovaně provést, aniž byl zpracován znalecký posudek k tomu, zda vůbec mohlo k nějaké újmě účastníků (p. K. popř. dalším) dojít, nebyl totiž posouzen vliv navrhovaného záměru na okolí a bez tohoto nebylo lze ani určit samotný okruh účastníků takového řízení dle § 85 odst. 2 písm.b) stavebního zákona. Žalovaný v naznačeném směru řízení nedoplnil, usnesení Magistrátu pak potvrdil, aniž by najisto postavil, zda míra dotčení práv nabytých v dobré víře žalobcem zrušením územního souhlasu nepředstavuje rozpor s ust. § 94 a § 95 správního řádu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 1.2.2011 s odkazem na ust. § 76 odst. 1 stavebního zákona uvedl, že stavby lze umisťovat jen na základě územního rozhodnutí nebo územního souhlasu. Územní rozhodnutí (ve smyslu ust. § 67 odst. 1 správního řádu) se vydává podle ust. § 84 odst. 1 stavebního zákona na základě územního řízení nebo zjednodušeného územního řízení, tj. správního řízení dle § 9 správního řádu. Podle § 96 odst. 1 stavebního zákona pak „místo územního rozhodnutí“ může stavební úřad vydat územní souhlas, a to na základě oznámení záměru, o němž se nevede správní řízení, ale jde o úkon podle části čtvrté správního řádu, a to osvědčení dle § 154 správního řádu. Je jím osvědčeno splnění podmínek stavebního zákona k vydání takového souhlasu (mj. i bezkonfliktnost záměru). Část čtvrtá správního řádu pak stanoví i postup pro případy, kdy takový úkon správního orgánu byl vydán v rozporu s předpisy či trpí vadami, v daném případě šlo o postup podle § 156 odst. 2 správního řádu, tedy usnesením byl vydaný územní souhlas zrušen za přiměřeného použití ust. hlavy IX části druhé o přezkumném řízení. Podání p. K. bylo posouzeno podle obsahu jako podnět k postupu podle § 156 odst. 2 správního řádu (nikoliv jako odvolání, které lze podat jen proti „rozhodnutí“). V důsledku dikce ust. § 154 in fine správního řádu pak bylo lze aplikovat na daný postu ust. § 80 odst. 4 písm.b) správního řádu, tím došlo k převzetí věci nadřízeným orgánem a Magistrát se tak stal příslušným správním orgánem I. stupně a o případném odvolání příslušelo rozhodnout žalovanému. Podání odvolání proti usnesení Magistrátu vydanému dle § 156 odst. 2

správního řádu není vyloučeno (§ 76 odst. 5 téhož zákona). Žalovaný proto o odvolání, které žalobce sám podal, rozhodl. Ohledně rozsudku Nejvyššího správního soudu zmiňovaného žalobcem žalovaný uvádí, že dle jeho názoru jde o skutkově odlišný případ, kdy žalobci byla odepřena obrana, oproti tomu v daném případě byla ochrana dotčeným osobám poskytnuta, když nezákonný územní souhlas byl zrušen. Uvedený rozsudek pak nemá obecnou závaznost, a ani pro případ, že by bylo lze usnesení Magistrátu považovat za rozhodnutí orgánu II. stupně (což možné není), nelze mít za to, že rozhodnutí žalovaného je nicotné. Ministerstvo mělo povinnost rozhodnout o žalobcem podaném odvolání, a skutečnost, že jej považovalo za včasné a přípustné a odvolání zamítlo a usnesení Magistrátu potvrdilo, by pak znamenala nezákonnost takového rozhodnutí (mělo odvolání zamítnout jako nepřípustné dle § 92 odst. 1 správního řádu), nikoli nicotnost. Pro vyslovení nicotnosti proto není dán důvod.

Námítce nezákonnosti žalovaný oponuje, naopak se domnívá, že postupoval v souladu s ustanoveními označenými žalobcem a k tomu odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Upozorňuje dále na okolnost, že žalobce v žalobě nerozporuje nijak Magistrátem či ministerstvem shledaná porušení právních předpisů nastalá v důsledku vydání územního souhlasu. K tomu dále žalovaný podrobně rozebírá zákonné podmínky k vydání územního souhlasu a poukazuje na skutečnost nasvědčující v daném případě tomu, že došlo k vydání územního souhlasu bez splnění zákonných podmínek pro jeho vydání, a to s odkazem na ust. § 96, zejm. ust. § 96 odst. 4 stavebního zákona, podle něhož stavební úřad měl vydat usnesení o projednání záměru v územním řízení. Za nepravdivé má pak žalovaný tvrzení žalobce, že neposuzoval možnou míru dotčení práv žalobce ve vztahu k újmě veřejného zájmu či újmě jiných osob, k tomu odkazuje na str. 5 a 6 svého rozhodnutí. Námítku, že kvalifikovaně posoudit tuto míru nebylo lze bez znaleckého posouzení vlivu záměru žalovaný odkázal na str. 5 napadeného rozhodnutí a dále dodal, že vzhledem rozsahu této stavby pro reklamu (obrazovka 96m² s přerušovaným světlem ve výšce cca 25m směrem proti obytnému území), nelze bez dalšího dojít k závěru, že se jedná o záměr, jímž by nemohlo dojít k přímému dotčení vlastnických či jiných věcných práv k sousedním stavbám nebo sousedním pozemkům. Žalovaný i Magistrát při uvedeném postupu vychází ze stavu věci v době vydání územního souhlasu, na závěru, že předmětný záměr bylo nutno projednat v územním řízení by to nic neměnilo (§ 96 odst. 1 a 4 stavebního zákona). Žalovaný proto navrhl žalobu zamítnout.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.). Soud o žalobě rozhodl bez jednání, neboť dospěl k závěru, že ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm.c) s.ř.s. postup správních orgánů v daném řízení představuje podstatné porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. O námitkách žalobce soud uvažil takto:

Mezi stranami není sporný průběh samotného řízení předcházející vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a to, že na základě Oznámení o záměru v území k vydání územního souhlasu ze dne 17.9.2008 podaném stavebnímu úřadu 22.9.2008, a doloženém mj. i Závazným stanoviskem odboru ochrany prostředí Magistrátu ze dne 22.9.2008 v bodě 4, v němž byl za účelem minimalizace příspěvku reklamního panelu ke světelnému znečištění města a za účelem prevence případných stížností rezidentů z jeho okolí vznesen požadavek vybavit tento panel zařízením pro snižování intenzity vyzařovaného světelného toku v závislosti na intenzitě přirozeného denního světla; vzhledem k blízké zástavbě bytových

domů bylo dále požadováno, aby ke kolaudačnímu řízení bylo předloženo vyhodnocení zkušebního provozu reklamní obrazovky ve vztahu k obtěžování obyvatel viditelným zářením.

Dne 30.9.2008 vydal stavební úřad na základě tohoto oznámení žalobci **územní souhlas** k umístění tohoto reklamního zařízení na budově čp. 286/38 v ul. Argentinská, na terase, zařízení má velikost 16m x 6m.

Dne 17.6.2009 podal Mgr. K. odvolání jako opomenutý účastník, jako vlastník byt. jednotky v domě čp. X. Tento odvolatel již v tomto podání jednak tvrdil dotčení v právech nepřiměřeně obtěžujícím světelným ozářením produkovaným reklamním zařízením, jednak odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 92/2008-76 s tím, že tomto rozhodnutí soud dovodil, že územní souhlas je rozhodnutím a je proti němu odvolání, a že nelze užít postup dle § 156 správního řádu s tím, že byl opomenut jako účastník (dle rozhodnutí Ústavního soudu jím nemusí být bezprostřední soused). Dále vznesl námitky proti umístění zařízení a proti vyjádření dotčených orgánů státní správy, namítl rozpor s obecnými technickými požadavky na výstavbu.

Stavební úřad dne 17.7.2009 předal věc Magistrátu s tím, že neshledal důvod k postupu podle § 156 odst. 2 správního řádu (přitom vycházel z názoru, že územní souhlas není rozhodnutím, ale úkonem, tak jak následně i Magistrát a žalovaný). Dne 23.7.2009 Magistrát rozhodl dle § 80 odst. 4 písm.b) správního řádu, že věc atrahuje na sebe a dne 10.8.2009 Magistrát vydal usnesení dle § 156 správního řádu a zrušil jím územní souhlas s účinky k 30.9.2009. V tomto usnesení uvedl poučení o přípustnosti odvolání. *(Soud pro úplnost doplňuje, že je mu z úřední činnosti známo, že proti tomuto rozhodnutí Magistrátu žalobce podal žalobu, která byla Městským soudem v Praze odmítnuta usnesením pod č.j. 9 Ca 333/2009-31 ze dne 22.7.2011 s tím, že žalobce nevyčerpal opravné prostředky, resp. jde o rozhodnutí I. stupně).* Žalobce dne 28.8.2009 podal proti uvedenému usnesení Magistrátu odvolání, o kterém rozhodl žalovaný dne 21.12.2009, odvolání žalobce zamítl a usnesení Magistrátu ze dne 10.8.2009 potvrdil.

Spornou otázkou je v daném případě, ve smyslu námitek uvedených v žalobě, zákonnost postupu Magistrátu a následně žalovaného, tedy postupu podle ust. § 156 odst. 2 správního řádu, kterým došlo ke zrušení územního souhlasu vydaného žalobci stavebním úřadem. Základní premisou, z níž je při posouzení této otázky nutno vycházet, je posouzení právní povahy územního souhlasu.

Žalovaný, potažmo Magistrát při vydání usnesení ze dne 10.8. 2009 o zrušení územního souhlasu vycházeli z právního názoru, který žalovaný i ve vyjádření k žalobě hájí, a to, že územní souhlas není rozhodnutím ve smyslu ust. § 67 odst. 1 správního řádu, ale úkonem vydávaným dle části čtvrté správního řádu a ve smyslu ust. § 154 správního řádu je osvědčením o tom, že předmětný záměr splňuje stavebním zákonem stanovené podmínky (mj. i bezkonfliktnost záměru) a není proto nutné správní řízení vést. K nápravě resp. odstranění takového vydaného aktu - územního souhlasu, který vydán být neměl, protože byl shledán v rozporu se zákonem (podmínky pro jeho vydání splněny nebyly) proto volili postup podle ust. § 156 odst. 2 správního řádu.

Již v průběhu řízení se právní povaha územního souhlasu, zda jde či nejde o rozhodnutí stala spornou, neboť proti vydanému územnímu souhlasu bylo podáno odvolání s odkazem mj. na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 92/2008-76, v němž (bod III/1) soud zaujal k právní povaze územního souhlasu následující závěr:

„Zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), stanoví v § 76 odst. 1, že umísťovat stavby nebo zařízení, jejich změny, měnit jejich vliv na využití území, měnit využití území a chránit důležité zájmy v území lze jen na základě územního rozhodnutí nebo územního souhlasu. Územní rozhodnutí i územní souhlas mají tytéž právní účinky, představují totiž povolení v citovaném ustanovení uvedených činností. Pokud jde o rozhraničení, kdy je nutné vydat územní rozhodnutí a kdy postačuje územní souhlas, je klíčovým ustanovením § 96 odst. 2 stavebního zákona.

[10] Územní souhlas je určitou alternativou vůči územnímu rozhodnutí; vydání územního souhlasu totiž představuje oproti procesu vydání územního rozhodnutí procesně jednodušší postup. V mnohém se podobá souhlasu s provedením ohlášené stavby, terénní úpravy nebo zařízení (§ 106 stavebního zákona), jehož vydání opět znamená jednodušší variantu oproti řízení o vydání stavebního povolení. Lze proto v této souvislosti pro ilustraci poukázat na judikaturu zdejšího soudu k povaze sdělení stavebního úřadu, že nemá námitek proti provedení ohlášené drobné stavby, stavební úpravy nebo udržovací práce (§ 57 odst. 2 zákona č. 50/1976). V rozsudku NSS ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Aps 1/2006 – 80, publ. pod č. 1176/2007 Sb. NSS (všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou přístupná na www.nssoud.cz), se uvádí: „*Sdělení vydané podle ustanovení § 57 odst. 2 stavebního zákona je možno vymezit jako individuální správní akt, vydaný v rámci vztahu mezi stavebním úřadem a stavebníkem a mající přímé právní účinky právě jen na stavebníka. Na ostatní subjekty může mít dopady toliko zprostředkované a před jejich negativními důsledky se lze dostatečně bránit v rámci soukromoprávní ochrany.*“ (shodně též rozsudek NSS ze dne 26. 6. 2008, č. j. 7 As 1/2008 – 86).

[11] Územnímu rozhodnutí i územnímu souhlasu je společné, že s ohledem na § 76 odst. 2 stavebního zákona musí žadatel dbát požadavků uvedených v § 90 tohoto zákona. Těmi jsou soulad s územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování, požadavky stavebního zákona a prováděcích předpisů, s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu a s požadavky zvláštních zákonů, stanovisky dotčených orgánů a ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení. Právě ochrana práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení je v případě územního souhlasu zajištěna tak, že žadatel musí k žádosti o vydání územního souhlasu doložit souhlasy osob uvedených v § 85 odst. 2 písm. a) a b) stavebního zákona vyznačených rovněž v situačním výkresu [§ 96 odst. 3 písm. e) stavebního zákona]. Jedná se tedy o souhlasy vlastníků nemovitostí, na nichž má být záměr uskutečněn, a osob oprávněných z jiných věcných práv k těmto nemovitostem a dále tzv. sousedů (k tomuto pojmu viz např. rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 16/2008 – 48, č. 1641/2008 Sb. NSS). Územní souhlas je tedy individuálním správním aktem, který má přímé účinky na žadatele o vydání územního souhlasu (viz judikatura citovaná v bodě [10] shora), ale může se též přímo dotknout práv třetích osob. Stavební zákon s tím explicitně počítá, neboť vydání územního souhlasu podmiňuje doložením souhlasů se záměrem všech osob, které jím mohou být dotčeny na svých právech.

[12] Na základě výše předestřené úvah lze přistoupit k samotnému posouzení povahy územního souhlasu, což je otázka doposud judikaturou Nejvyššího správního soudu neřešená. Doktrína stavebního práva uvádí, že územní souhlas je tzv. jiným správním úkonem vydávaným

dle části čtvrté správního řádu (srov. Hegenbart, M. - Sakař, B. a kol. *Stavební zákon. Komentář*,

C.H. Beck, Praha 2008, s. 253, shodně Doležal, J. a kol. *Nový stavební zákon v teorii a praxi a předpisy související s poznámkami*, Linde Praha, Praha 2006, s. 189-190). Část čtvrtá správního řádu upravuje tzv. jiné správní úkony (formálně označené např. jako vyjádření,

osvědčení a sdělení), které se vyznačují tím, že přímo nezasahují do práv žádné osoby, resp. jejich prostřednictvím se nezakládají, nemění ani neruší práva nebo povinnosti jmenovitě určených osob a ani se jimi v určité věci neprohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá (Vedral, J. *Správní řád. Komentář*, BOVA POLYGON, Praha 2006, s. 878, shodně S. Skulová in: Skulová, S., Průcha, P., Havlan, P., Kadečka, S. *Správní právo procesní*, EUROLEX BOHEMIA, Praha 2005, s. 246, dále J. Staša in: Hendrych, D. a kol. *Správní právo. Obecná část*, 6. vydání, C.H. Beck, Praha 2006, s. 265). Podle části čtvrté správního řádu se postupuje při úkonech, které se řídí správním řádem (§ 1 odst. 1 správního řádu) a nejsou správními rozhodnutími, ani opatřeními obecné povahy (Vedral, J. cit. dílo, s. 880). Úkonem dle části čtvrté správního řádu tak nikdy nemůže být úkon, který je po materiální stránce rozhodnutím ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu.

[13] Územní souhlas je však pojmově v rozporu s právě uvedenými znaky jiných správních úkonů. Zakládá totiž práva žadateli o souhlas a přímo se dotýká práv a povinností ostatních subjektů vymezených v § 85 odst. 2 písm. a) a b) stavebního zákona. Na této skutečnosti nic nemění ani jejich souhlas se záměrem žadatele o územní souhlas, který je podmínkou pro jeho vydání. Tyto subjekty vyjádřením svého souhlasu pouze svolují k zásahu do svých práv a povinností; aprobovaný zásah však zůstává zásahem. Územní souhlas má nadto stejné právní účinky jako územní rozhodnutí, když se od územního rozhodnutí odlišuje jen tím, že územní souhlas se vydává ve skutkově a procesně jednodušších případech, které mají bezkonfliktní povahu (srov. však dále). Územní rozhodnutí je přitom nepochybně správním rozhodnutím.“

Městský soud v Praze nemá důvod se od tohoto právního závěru odchýlit. Také v tomto případě založil územní souhlas žalobci právo umístit (postavit) reklamní zařízení na terase domu v jehož sousedství jsou nemovitosti ve vlastnictví jiných subjektů a velikost a účinky tohoto zařízení (jak konečně plyne i z již uváděného Závazného stanoviska odboru ochrany prostředí Magistrátu) nevylučují zásah do práv tzv. sousedů. Městský soud proto rovněž dospěl k závěru, že územní souhlas je rozhodnutím ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu.

Na hodnocení právní povahy územního souhlasu pak je bez vlivu skutečnost, na níž poukazoval žalovaný ve svém vyjádření dovolávaje se jiných skutkových okolností případu řešeného Nejvyšším správním soudem v předně citovaném rozsudku, totiž ta, že žalobcem v onom řízení byli účastníci, jimž nebyla postupem správních orgánů poskytnuta ochrana, zatímco v daném případě zvoleným postupem Magistrátu a žalovaného byla takovým účastníkům ochrana poskytnuta, oproti tomu – dle žalobního tvrzení – jím byl dotčen žalobce, jemuž územní souhlas, podle žalovaného v rozporu se zákonem, byl vydán. Tento rozdíl nemůže právní povahu územního souhlasu ovlivnit.

Městský soud v Praze vzhledem k uvedenému závěru o právní povaze územního souhlasu, který je nutno považovat za rozhodnutí, proto v daném případě nutně musel i shledat, že není vyloučeno podání odvolání (§ 81 odst. 1 správního řádu – proti rozhodnutí se lze odvolat), které v daném případě také p.K. podáno bylo, jako osobou, která tvrdí, že je dotčena na svých právech, ovšem stavební úřad vydal územní souhlas bez jeho souhlasu, tedy v rozporu se zákonem.

Stavební úřad odvolání podané proti územnímu souhlasu předal Magistrátu s tím, že neshledal důvod k postupu podle ust. § 156 odst. 2 správního řádu. Navazující postup Magistrátu, vycházející z jiného právního posouzení povahy územního souhlasu, zejména pak usnesení ze dne 10.8.2009 vydané podle § 156 odst. 2 správního řádu, soud proto shledal za postup porušující ustanovení o řízení potud, že Magistrát měl rozhodnout o odvolání p. K.

jako orgán II. stupně, neboť územní souhlas stavebním úřadem vydaný představoval rozhodnutí I. stupně. Podané odvolání jak podle označení tak i obsahu nemělo být posouzeno jako podnět k postupu dle § 156 odst. 2 správního řádu a nemělo vést k tomuto postupu, neboť tento postup nelze na danou věc aplikovat právě proto, že územní souhlas je rozhodnutím. Postup Magistrátu podle ust. § 156 odst. 2 správního řádu a navazující postup Ministerstva soud proto shledal postupem porušujícím podstatně ustanovení o řízení, a proto rozhodnutí žalovaného i usnesení Magistrátu ze dne 10.8.2009 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude následně na Magistrátu, aby rozhodl správným úředním postupem, tedy rozhodl o odvolání p. K. podaném proti územnímu souhlasu.

Soud v daném případě neshledal důvod pro závěr, kterým argumentoval žalobce v bodě II. a III. žaloby stran nicotnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.12.2009, totiž, že usnesení Magistrátu ze dne 10.8.2009 v materiálním smyslu představuje právě ono rozhodnutí o odvolání vydané odvolacím orgánem v II. stupni, a proto podle žalobce rozhodnutí o odvolání proti tomuto usnesení představuje nicotné rozhodnutí. Z průběhu vedeného řízení nepochybně plyne nesprávnost zvoleného procesního postupu v důsledku jiného posouzení povahy územního souhlasu, jako aktu správního orgánu a usnesení Magistrátu nese všechny znaky rozhodnutí podle ust. § 156 odst. 2 správního řádu věcné i formální. Soud považuje za přípustné, aby posoudil sdělení úřadu straně (akt, který nemá formální náležitosti rozhodnutí) po materiální stránce jako rozhodnutí v konkrétní věci s účinky, které vyvolalo. Nepřísluší však soudu ve správním soudnictví prohlásit rozhodnutí vydané určitým, zákonem rovněž stanoveným postupem, např. rozhodnutí podle ust. § 156 odst. 2 správního řádu vydané v I. stupni, za rozhodnutí jiné, v daném případě za rozhodnutí o odvolání odvolacího orgánu, které při správné aplikaci zákona mělo být vydáno. Tím by byl popřen smysl soudní ochrany ve správním soudnictví. V daném případě jak usnesení Magistrátu tak i rozhodnutí žalovaného na něj navazující byla vydána postupem podle ust. § 156 odst. 2 správního řádu, který však byl vyloučen, neboť územní souhlas není tzv. jiným správním úkonem dle části čtvrté správního řádu. Tento postup nebylo lze použít, a proto jej soud shledal podstatným porušením ustanovení o řízení. Vzhledem k tomu, že obě rozhodnutí trpěla v uvedeném směru tímž vadným postupem soud zrušil nejen žalobou napadené rozhodnutí, ale i usnesení Magistrátu (§ 78 odst. 3 s.ř.s.).

Městský soud v Praze nepřezkoumával napadené rozhodnutí v intencích námitek žalobce v bodě IV. žaloby, které napadají rozhodnutí žalovaného pro rozpor s ust. § 94 a § 95 správního řádu stran kvalifikovaného posouzení míry dotčených práv žalobce nabytých zrušením územním souhlasem oproti dotčení veřejného zájmu či práv jiných účastníků řízení pro případ, že by k zrušení územního souhlasu nedošlo, neboť toto posouzení vzhledem k závěrům shora uvedeným by bylo již nadbytečným.

Městský soud v Praze podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s ust. § 78 odst. 3 s.ř.s. a ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.z důvodů shora uvedených napadené rozhodnutí žalovaného i orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s.; žalobce měl ve věci úspěch a soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, kterou v tomto případě tvoří částka vynaložená za zaplacený soudní poplatek ve výši 2000,-Kč a dále náklady právního zastoupení žalobce. Mimosmluvní odměna činí v daném případě za dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby) po 2.100,- Kč a dva paušální poplatky po 300,- Kč, celkem 4.800,- Kč, podle ustanovení § 9 odst. 3, písm. f), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování

právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ode dne 31.8.2006. Celková částka nákladů zastoupení žalobce pak činí 5.760,- Kč., když zástupce žalobce doložil soudu, že je plátcem DPH, soud proto přiznal žalobci náhradu za uvedené úkony právní služby a související paušální poplatky zvýšenou o 20% DPH. Celková výše nákladů řízení tak činí 7.760,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. února 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu